

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/52/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2220201590
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2220201590.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. XX/XX, C., zastúpeného splnomocnencom: Mgr. Peter Németh, advokát, so sídlom Veterná 43, Šamorín, proti žalovanému: D. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX/XX, E., zastúpenému splnomocnenkyňou: JUDr. Ildikó Uleklová, advokátka, so sídlom Jesenského 5026/13A, Dunajská Streda, o zaplatenie 2.500 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 11. novembra 2021, č.k. 15C/25/2020-159, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi sumu 2.500 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.500 eur od 27.12.2019 až do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a o nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 48 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 457, § 488, § 489, § 517 ods. 2, § 588, § 596 a § 597 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej aj ako „OZ“), keď v konaní nebolo sporným, že medzi stranami sporu došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy, ako i k odovzdaniu a prebratiu vozidla, k úhrade kúpnej ceny v zmysle zmluvy, pričom krátko po prevzatí vozidla žalobcom sa toto stalo nepoužiteľným v cestnej premávke z dôvodu poruchy, resp. nefunkčnosti automatickej prevodovky. Sporným ostalo, či žalovaný pri uzatváraní kúpnej zmluvy upozornil žalobcu na potrebu výmeny automatickej prevodovky, ďalej či porucha, ku ktorej došlo, bola spôsobená spôsobom užívania vozidla žalobcom po jeho prevzatí a sporným tiež bolo, či porucha a nefunkčnosť prevodovky bola spôsobená bežným opotrebením. Prvoradou povinnosťou predávajúceho je upozorniť kupujúceho na vady, o ktorých vie. Nie je rozhodujúce, či ide o vady faktické alebo o vady právne. O vadu veci ide aj vtedy, ak predávajúci kupujúceho ubezpečil, že vec má určité vlastnosti vymienené kupujúcim, alebo že nemá žiadne vady, a toto ubezpečenie sa ukáže ako nepravdivé. Zodpovednosť za vady má objektívnu povahu, za ktorú predávajúci zodpovedá, ak vec vykazovala vadu v čase uzavretia zmluvy bez zreteľa na to, či o vade vedel, alebo nie. Ak dodatočne vyjde najavo vada, na ktorú predávajúci kupujúceho neupozornil, kupujúci má právo žiadať zľavu z dojednanej ceny zodpovedajúcej povahy a rozsahu vady (§ 597 ods. 1), odstúpiť od zmluvy, ak ide o vadu, ktorá robí vec neupotrebitelnou, na náhradu nevyhnutných nákladov, ktoré mu vznikli v súvislosti s uplatnením práv zo zodpovednosti za vady, ako aj na náhradu škody podľa všeobecných ustanovení (§ 600 v spojení s § 420 a nasl.). Ak predávajúci ubezpečil kupujúceho, že vec má určité vlastnosti, alebo že nemá žiadne vady, a toto

ubezpečenie sa ukáže ako nepravdivé, kupujúci má právo odstúpiť od zmluvy, aj keď vec je inak upotrebitelná (§ 597 ods. 2), ak neodstúpi od zmluvy, na zľavu z dojednanej kúpnej ceny zodpovedajúcej povahe a rozsahu vady, na náhradu nevyhnutných nákladov, ktoré mu vznikli v súvislosti s uplatnením práv zo zodpovednosti za vady (§ 598), ako aj na náhradu škody podľa všeobecných ustanovení (§ 600 v spojení s § 420 a nasl.). Z uvedeného vyplýva, že predávajúci zodpovedá za existenciu väd bez ohľadu na to, či o nich vie alebo nie, resp. či tieto sa stanú známe až po predaji za predpokladu, že existovali už v čase predaja, jedná sa teda o objektívnu zodpovednosť, ktorej sa predávajúci nemôže zbaviť. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že strany sporu dňa 03.11.2019 uzatvorili kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol predaj osobného motorového vozidla za kúpnu cenu 2.500 eur. Došlo k uhradeniu kúpnej ceny žalobcom, došlo k riadnemu odovzdaniu vozidla žalovaným a k jeho prevzatíu žalobcom. Pred uzavretím kúpnej zmluvy bola na vozidle vykonaná skúšobná jazda, žalobca si vozidlo vizuálne prezrel, vrátane podvozku. Žalovaný žalobcu upozornil na potrebu pravidelne meniť olej v prevodovke. Stav na tachometri v deň predaja bol 291.933 km, v zmluve uvedené, že technický stav vozidla zodpovedá veku a počtu kilometrov. V čl. VI. bod 4 kúpnej zmluvy je uvedené, že kupujúci má právo odstúpiť od zmluvy v lehote 6 mesiacov od okamihu podpísania zmluvy v prípade výskytu akýchkoľvek väd na predmete kúpy (najmä skryté vady, právne vady, technický stav vozidla nezodpovedajúci vyjadreniam predávajúceho zachyteným v tejto zmluve, stav najazdených kilometrov zachytených v tejto zmluve nezodpovedajúcich skutočnému stavu). Zhruba mesiac po uzatvorení kúpnej zmluvy, za ktorý čas žalobca najazdil 1.812 km, došlo k poruche vozidla, vozidlo sa stalo nepoužiteľným. Z vykonaného dokazovania, s prihliadnutím aj na závery znaleckého posudku a uskutočnený výsluch znalca, súd dospel k záveru, že v danom prípade sa v krátkom čase po prevzatí vozidla objavila na vozidle vada, ktorá spôsobila, že vozidlo je nepoužiteľné v cestnej premávke, a že sa jedná o vadu, ktorá existovala v čase predaja vozidla, na ktorú žalovaný žalobcu neupozornil, a za ktorú v zmysle objektívnej zodpovednosti žalovaný ako predávajúci zodpovedá. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaný, ako to sám uviedol na pojednávaní, žalobcu upozornil v súvislosti s prevodovkou len na to, že je potrebné pravidelne meniť prevodový olej. O tom, že je pôvodná, resp. že by mala vykazovať akúkoľvek vadu alebo poškodenie/poruchu žalovaný žalobcu neupozornil. Žalobca v konaní predložil súkromný znalecký posudok, ktorého presvedčivosť hodnotil súd čo do jeho úplnosti vo vzťahu k zadaniu, logickosť jeho odôvodnenia a napokon i jeho súlade s ostatnými vykonanými dôkazmi. Súd konštatoval, že na základe obsahu znaleckého posudku v kontexte s odpoveďou znalca na pojednávaní, ako aj so všetkými ostatnými vykonanými dôkazmi, možno ustáliť, že vada, ktorá sa na vozidle objavila zhruba mesiac po predaji vozidla, nepochybne spočíva v nefunkčnosti automatickej prevodovky. Táto vada, t. j. nefunkčnosť automatickej prevodovky, robí vec (motorové vozidlo) neupotrebitelnou. Znalec v posudku i ústne na pojednávaní jasne uviedol, že vozidlo je nepoužiteľné, nakoľko má nefunkčnú prevodovku. Prevodovka je nefunkčná z dôvodu úplného úniku oleja z prevodovky počas jazdy vozidlom. Olej vytekol buď z hydromeniča, alebo zo samotnej prevodovky. Vytečenie prevodového oleja z automatickej prevodovky mohlo byť spôsobené náhlym zlyhaním tesnenia skrine prevodovky alebo hriadeľového tesniaceho krúžku. Zlyhanie tesnenia mohol spôsobiť aj náhly nárast tlaku oleja v prevodovke poruchou regulácie okruhu mazania a ovládania automatickej prevodovky. K žiadnemu poškodeniu prevodovky jazdou, parkovaním alebo inou manipuláciou vozidla užívateľom nedošlo. Taktiež nedošlo v danom prípade k poškodeniu prevodovky alebo meniča vonkajším vplyvom, t. j. poškodením podvozku nerovnosťou terénu alebo iným spôsobom. Z vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že sa jedná o vadu, ktorá existovala už v čase predaja vozidla, nevznikla v dôsledku opotrebenia počas používania vozidla žalobcom, keď i znalec uviedol, že už v čase predaja bola prevodovka takmer nefunkčná (štatisticky uviedol jej nefunkčnosť v čase predaja na 99,5%). Predmetná vada tak predstavuje vadu, ktorej základ bol daný už v čase predchádzajúcom najazdeniu cca 1.800 km žalobcom. Za stavu, keď dôkazné bremeno spočíva na predajcovi – žalovanom, je spravodlivé očakávať, že spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti preukáže, že v čase predaja vozidla táto vada ešte nemala žiaden rozmer (neexistovala). Taktiež tvrdenie žalovaného o tom, že sa jedná o bežné opotrebenie súčiastky, ostalo nepreukázané. Treba zdôrazniť, že žalobca vozidlo na základe uvedenej kúpnej zmluvy kupoval od žalovaného ako vozidlo síce opotrebované, no schopné prevádzky. Predmet kúpy – osobné motorové vozidlo však na účel, za ktorým bolo zakúpené, je nepoužiteľné. Žalobca postupoval v súlade s dojednaním v kúpnej zmluve, ako i s ust. § 48 OZ a od kúpnej zmluvy platne odstúpil, pričom odstúpenie od zmluvy bolo riadne doručené žalovanému. Na základe odstúpenia od zmluvy došlo k zrušeniu zmluvy, v dôsledku čoho pôvodný dôvod plnenia odpadol, takže žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného. Žalobca vyzval žalovaného na súčinnosť pri vrátení predmetu kúpy – motorového vozidla, k čomu žalovaný nepristúpil. Ponechaním si sumy 2.500 eur sa žalovaný bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu, a preto je povinný toto bezdôvodné

obohatenie žalobcovi vydať. Z vyššie uvedených dôvodov súd považoval žalobu za dôvodnú v celom rozsahu, a preto zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 2.500 eur. Keďže je žalovaný s plnením svojho dlhu v omeškaní, súd ho zaviazal i k zaplateniu úroku z omeškania vo výške 5% ročne z dlžnej sumy, a to odo dňa nasledujúceho po márnom uplynutí lehoty na vrátenie kúpnej ceny uvedenej v odstúpení od zmluvy. Žalovaným navrhovaný dôkaz – výsluch svedka F. súd zamietol, nakoľko vykonanie tohto dôkazu považoval za nehospodárny, keď najmä po výsluchu strán sporu a dopočutí znalca nevyvstali žiadne také otázky, ktoré by bol spôsobilý zodpovedať navrhovaný svedok, ktorý nebol zmluvnou stranou, nebol prítomný pri jej uzatváraní, preto jeho výsluch ako svedka súd považoval za nadbytočný a nehospodárny, a napokon by to viedlo k odročeniu pojednávania, čo je v rozpore s princípom hospodárnosti konania. Dôkazy, ktoré súd považoval za relevantné, v písomnom vyhotovení rozsudku vyhodnotil. Pokiaľ sa súd nevysporiadal s niektorou námietkou strany sporu, túto považoval za právne irelevantnú pre rozhodnutie vo veci. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a v spore úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Za zásadné pochybenie považoval, keď súd sa ani v rámci dokazovania, ale ani v samotnom napadnutom rozsudku nevysporiadal so zásadnou právnou otázkou, a síce, že či nefunkčnosť prevodovky je vadou motorového vozidla tak, ako to tvrdí žalobca alebo práve naopak, ide o bežné opotrebenie súčiastky motorového vozidla, ktoré bolo možné predpokladať vzhľadom na skutočnosť, že motorové vozidlo bolo v čase predaja už vecou použitou, o čom svedčil aj fakt, že bolo na ňom najazdených takmer 300.000 km, čo spolu s faktom, že bol mechanikom vykonávajúcim opravy motorového vozidla pred kúpou konkrétneho vozidla osobitne upozornený na vek a najazdené kilometre, ale aj na to, že v prípade automatickej prevodovky išlo takmer o jedinú súčiastku, ktorá zo strany predávajúceho nebola menená, musela byť kupujúcemu známa v čase uzavretia kúpnej zmluvy. V tejto súvislosti poukázal i na judikát Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 269/2008. Pokiaľ by sa aj súd nestotožnil s touto argumentáciou, bol žalovaný aj naďalej toho názoru, že v rámci konania nebolo preukázané, že by žalobca nevedel o skutočnosti, že bola automatická prevodovka na motorovom vozidle, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy, v čase jeho predaja pôvodná, a síce že práve automatická prevodovka nebola menená, resp. ani to, že by o tejto skutočnosti nebol žalobca informovaný. O tejto skutočnosti sa mal vykonať výsluch mechanika, ktorý kupujúceho osobne počas telefonického rozhovoru na túto skutočnosť upozornil, no nestalo sa, keďže tento mechanik, napriek označeniu tohto dôkazu, v súdnom konaní vypočutý nebol. V samotnej kúpnej zmluve je uvedené, že bolo motorové vozidlo vyskúšané, a teda kupujúci mal možnosť absolvovať skúšobnú jazdu, pričom nikto nepopieral ani to, že by bol kupujúci dôkladne (aj spomínaným mechanikom) oboznámený so stavom motorového vozidla ešte pred uzavretím kúpnej zmluvy. Znaleckým posudkom, ktorý vypracoval Ing. Stanislav Gajdoš za účelom posúdenia technického stavu motorového vozidla, sa zistila príčina nepojazdnosti motorového vozidla nedostatočne. Znalec vo svojej výpovedi pred súdom uviedol, že životnosť automatickej prevodovky vychádzajúc z vlastnej praxe vie ustáliť v rozmedzí 200.000 až 500.000 najazdených kilometrov. Toto jeho tvrdenie ale nebolo ničím ojedinelým, keďže ide o údaj, o ktorom majú vedomosť aj v technických otázkach menej zdatní vodiči, nie ešte osoby, ktoré sa mechanikou motorových vozidiel tak, ako je to v prípade žalobcu, vyznajú. Bol toho názoru, že v prípade, ak by v rámci konania bolo preukázané, že žalobca bol informovaný o tom, že je stav automatickej prevodovky pôvodný, pri uvedenom počte najazdených kilometrov a výške kúpnej ceny, by musel počítať s tým, že môže dôjsť k opotrebovaniu niektorej súčiastky, osobitne automatickej prevodovky, či niektorej takej súčiastky, z ktorej sa automatická prevodovka skladá. Okrem toho je na otázku právneho zástupcu žalovaného, a síce, či zlyhanie tesnenia skrine prevodovky alebo hriadeľového tesniaceho krúžku je možné považovať za bežné opotrebenie, znalec uviedol jednoznačnú odpoveď, že áno. Žalovaný bol toho názoru, že súd prvej inštancie tak v konaní, ako aj v napadnutom rozsudku, vyhodnotil výpoveď znalca nesprávne tým, že bežné opotrebenie súčiastky motorového vozidla klasifikoval za jeho vadu, pričom keď už nie z iného údaja, ale minimálne z údaja uvádzaného znalcom o životnosti tejto súčiastky, mohol ustáliť, že automatickú prevodovku na konkrétnom motorovom vozidle bolo možné v čase jeho predaja považovať za opotrebovanú minimálne na 99,5%. Súd prvej inštancie v tomto bode taktiež uviedol, že v konaní nemalo byť preukázané bežné opotrebenie súčiastky, to však napriek tomu, že samotný znalec na otázku právneho zástupcu

žalovaného v rámci svojho výsluchu kladne a konkrétne odpovedal. Z uvedených dôvodov bol toho názoru, že prvoinštančný súd sa nevysporiadal s otázkou, ktorá mala byť rozhodujúca pre správne rozhodnutie vo veci, a síce, že či zlyhanie tesnenia skrine prevodovky alebo hriadeľového tesniaceho krúžku pri použitom motorovom vozidle s najazdenými kilometrami dosahujúcimi takmer 300 tisíc km, ktoré znalec predpokladal ako možné príčiny zlyhania automatickej prevodovky, má byť považované za vadu automatickej prevodovky ako celku, alebo ide iba o bežné opotrebenie súčiastky. Poukázal na to, že súd prvej inštancie neprihliadol ani na kladnú odpoveď znalca v rámci jeho výsluchu, a to ohľadne bežného opotrebenia tejto súčiastky. Zo samotného znenia znaleckého posudku v kontexte neskoršej výpovede znalca pritom vyplýva, že tieto dôkazy boli práveže v prospech žalovaného, pričom ich súd v oboch prípadoch vyhodnotil nesprávne v prospech žalobcu. Spornosť takto posudzovaných otázok, a síce, že či bol žalobca pri kúpe motorového vozidla plne uzrozumený so skutočnosťou, že kupuje motorové vozidlo, ktorého automatická prevodovka nebola ešte nikdy menená, a teda je v pôvodnom stave, mohla byť odstránená len výsluchom navrhovaného svedka G. F., ktorý návrh žalovaného však bol zo strany súdu zamietnutý, čím sa narušila aj zásada rovnosti zbraní v konaní.

4. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý navrhol napadnutý rozsudok z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Žalobca považoval tvrdenia žalovaného obsiahnuté v odvolaní za účelové, nemajúce oporu vo vykonanom dokazovaní a právnej stránke veci. Bol toho názoru, že žalovaným napádané rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom súd na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne posúdil po právnej stránke a na základe takto ustáleného skutkového a právneho stavu veci dospel k vecne správne rozhodnutiu. Žalobca sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie. Opätovne poukázal na to, že žalovaný ho pri kúpe výslovne ubezpečil, že vozidlo je bez väd, ktoré by bránili jeho užívaniu a prevádzke. Taktiež poukázal na článok VI. bod 4 kúpnej zmluvy, podľa ktorého kupujúci má právo od tejto zmluvy odstúpiť v lehote 6 mesiacov od okamihu podpísania zmluvy v prípade výskytu akýchkoľvek väd na predmete kúpy (najmä skryté vady, právne vady, technický stav vozidla nezodpovedajúci vyjadreniam predávajúceho zachytených v tejto zmluve, stav najazdených kilometrov zachytených v tejto zmluve nezodpovedajúci technickému stavu). V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 502 ods. 1 OZ, podľa ktorého zákon, jeho vykonávací predpis, dohoda účastníkov alebo jednostranné vyhlásenie scudziteľa môžu ustanoviť, v ktorých prípadoch sa zodpovedá za vady, ktoré sa vyskytujú do určenej alebo dojednanej doby po splnení.

5. K vyjadreniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý zotrval na dôvodoch svojho odvolania. Uviedol, že z jeho strany nikdy nebolo spochybňované uzavretie kúpnej zmluvy, a ani to, že by mal byť v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, prípadne samotnej kúpnej zmluvy zodpovedný za vady motorového vozidla. On od začiatku ale spochybňuje existenciu vady ako takej, keďže podľa jeho názoru v konkrétnom prípade nejde o vadu motorového vozidla, za ktorú by mal niesť objektívnu zodpovednosť v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka v platnom znení, ale o opotrebenie súčiastky použitej veci, ktorý sa vzhľadom na poučenie žalovaného ako predávajúceho ohľadne jedinej pôvodnej súčiastky, ktorá nebola menená (automatická prevodovka – na čo žalobcu upozornil pán F.), resp. stav, vek a počet najazdených kilometrov aj dal predvídať pri minimálnej obozretnosti žalobcu, ktorý nie je len obyčajným, do témy sa nevyznajúcim občanom, ale priam odborníkom v tejto oblasti (štúdium automechanika), čo spôsobuje, že vyvodenie objektívnej zodpovednosti u žalovaného neprichádza do úvahy. Od samotného začiatku existencie sporu medzi stranami žalovaný tvrdí, že sa o technickom stave motorového vozidla podľa jeho vedomosti žalobca rozprával aj s automechanikom zabezpečujúcim jeho opravy, pánom F., ktorý ho mal na túto skutočnosť taktiež osobitne upozorniť. Keďže sa tvrdenia strán sporu práve v tomto smere najviac rozchádzajú, žalovaný považoval za osobitne dôležité k tejto otázke vypočuť navrhnutého svedka, k čomu ale nedošlo. Uviedol, že prvoinštančný súd nesprávne vyhodnotil znalecký posudok, ako aj obsah následného výsluchu znalca, ktorý znalecký posudok pre účely konania z poverenia žalobcu vypracoval a ktorý konštatoval, že dôvod nefunkčnosti automatickej prevodovky – zlyhanie tesnenia skrine prevodovky alebo hriadeľového tesniaceho krúžku – je spôsobené prirodzeným opotrebovaním predmetnej súčiastky motorového vozidla, resp. túto myšlienku aj ďalej rozvinul tak, že zároveň uviedol, že takéto prirodzené opotrebenie pri automatických prevodovkách závisí hlavne od materiálu (tesniaceho krúžku alebo samotného tesnenia), avšak je všeobecne známou skutočnosťou, že životnosť automatickej prevodovky (predpokladané opotrebenie) sa kladie do intervalov od 200.000 km do 500.000 km, z čoho žalovaný usúdil, že tak, ako to je uvedené vyššie, žalobca venujúci sa motoringu

na profesionálnej úrovni, by mal mať jednoznačne vedomosť, prípadne by mal aspoň predvídať, že sa táto súčiastka opotrebuje, a môže byť nutná aj výmena automatickej prevodovky. Žalobca sám nikdy nespochybňoval, že si bol plne vedomý toho, že kupuje motorové vozidlo, ktoré je použité s najazdenými kilometrami približujúcimi sa 300 tisíc km, ktorého stav zodpovedá aj primeranej miere použitia vychádzajúceho z takéhoto pre neho známeho parametra.

6. K vyjadreniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý považoval tvrdenia žalovaného vo vzťahu k prejednávanej veci za irelevantné, účelové a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov konania. Uviedol, že znalec z odboru dopravy jasne svojou výpoveďou na pojednávaní, aj v znaleckom posudku potvrdil skutočnosť, že auto malo skrytú vadu pokazenej prevodovky v čase predaja, a za tak krátky čas, kým došlo k nepojazdnosti vozidla, ho svojim užívaním žalobca nemohol uviesť do havarijného stavu – stavu nepojazdnosti. Žalovaný vo svojom vyjadrení uvádza, že nebol vykonaný výsluch ním navrhnutého svedka. V tejto súvislosti žalobca uviedol, že na výsluchu tohto svedka následne žalovaný netrval, a teda tým zmaril možnosť vykonať dokazovanie výsluchom ním uvádzaného svedka. V danom štádiu konania výsluch svedka považoval za zbytočný prietah v konaní. V ďalšom zopakoval tvrdenia obsiahnuté už v jeho predchádzajúcich vyjadreniach.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou - stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

8. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie je zaplatenie sumy 2.500 eur s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia.

9. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bolo žalovanému uložené zaplatiť žalobcovi sumu 2.500 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 27.12.2019 až do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, ako i v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania.

10. Odvolateľ odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e) CSP), na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

11. Nevykonanie odvolateľom navrhnutého dôkazu je odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP. Vyhodnotenie potenciálnej relevancie navrhnutého dôkazu, ako aj prípustnosti jeho vykonania, je úlohou a doménou súdu (§ 185 ods. 1 CSP). Súd jednoznačne pochybí, ak zamietne návrh na vykonanie dôkazu, ktorý je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia, a ktorého vykonanie je prípustné, pretože takýmto spôsobom sťažuje dôkaznú pozíciu strany sporu, čo môže nespravodlivo rezultovať v neunesení jej dôkazného bremena a neodôvodnenie sa vzdávať od želanej a možnej miery zistenia skutkového stavu.

12. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, prečo nepovažoval za potrebné vykonať navrhnutý dôkaz, pričom odvolací súd sa s takýmto postupom a jeho odôvodnením stotožňuje a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku (bod 33.2 odôvodnenia).

13. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP je daný, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ust. § 191 CSP, pretože súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo, alebo v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré

vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak, z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti a vierohodnosti, je logický rozpor, alebo ktoré odporujú ust. § 195 až 210 CSP.

14. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti, či nepravdivosti tvrdených skutočností, vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Z tejto zásady vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplynuli alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), potom nie je ani možné polemizovať s jeho skutkovými závermi.

15. Odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP je daný, ak súd prvej inštancie posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo právnu normu, síce správne určenú, nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

16. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedal postupu vyplývajúcemu z ust. § 191 CSP, pretože súd zobral do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, prednesov strán sporu vyplynuli, zohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá pravidlám logického myslenia. V odôvodnení svojho rozsudku súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, teda odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má všetky atribúty vyžadované ust. § 220 ods. 2 CSP a nemožno mu nič vyčítať. Rovnako súd svojim postupom nezneškodnil stranám, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

18. Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

19. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri ich uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/2004).

20. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I.ÚS 50/2004).

21. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo strany vyjadrovať k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana (I.ÚS 97/1997, II.ÚS 3/1997, II.ÚS 251/2003).

22. Pretože odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na

vec aplikoval správne hmotno-právne ustanovenia, a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku.

23. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku vypořiadal so všetkými relevantnými skutkovými tvrdeniami a právnymi argumentami strán, pričom odvolateľ v odvolaní len zopakoval svoje tvrdenia a právne argumenty už použité v konaní pred súdom prvej inštancie, ku ktorým zaujal stanovisko už prvoinštančný súd, ktorého závery považuje odvolací súd za správne. Podstatným v danej veci bolo, že žalobca vozidlo na základe kúpnej zmluvy kupoval od žalovaného ako vozidlo síce opotrebované, no schopné prevádzky. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že v prípade nefunkčnosti prevodovky ide o vadu, ktorá existovala už v čase predaja vozidla, nevznikla v dôsledku opotrebovania počas používania vozidla žalobcom a jej základ bol daný už v čase predchádzajúcim najazdeniu cca 1.800 km žalobcom. Správnym bol záver súdu, že dôkazné bremeno spočíva na predajcovi – žalovanom, ktorého zaťažovala povinnosť spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti preukázať, že v čase predaja vozidla táto vada ešte nemala žiaden rozmer (neexistovala). Rovnako správne súd prvej inštancie posúdil platnosť odstúpenia od uzatvorenej kúpnej zmluvy žalobcom, v dôsledku ktorého došlo k zrušeniu uzatvorenej zmluvy a ku vzniku povinnosti strán vrátiť si vzájomne poskytnuté plnenia, teda na strane žalovaného povinnosť vrátiť žalobcovi zaplatenú kúpnu cenu. Rovnako správne súd posúdil i nárok žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania. V podrobnostiach odvolací súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku (body 29. až 32.).

24. Ďalšie argumenty strán odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, keď i podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzanými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/2004, III.ÚS 209/2004, II.ÚS 200/2009 a pod.). Na ďalšiu argumentáciu strán, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, s ktorou sa už vypořiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia prvoinštančný súd, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

25. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej, ako i v časti nároku na náhradu trov konania, keď prvoinštančný súd o tomto nároku rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a v spore úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, podľa § 387 ods. 1 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, pričom o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

27. Senát krajského súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, prípadne má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).